

BEZOEKUUR

& 99 andere
Komische Korte Verhalen

STEF SMULDERS

BRAVE NEW BOOKS 2022

Bezoekuur een 99 andere komische korte verhalen

Copyright © 2022

Auteur: Stef Smulders

Illustraties: Ian Baker

ISBN: 9789464656824

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

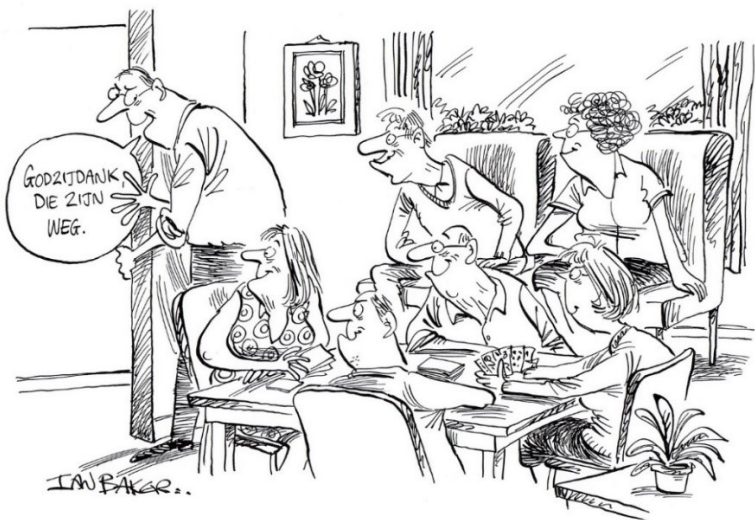
Van dezelfde auteur verschenen:

Italiaanse Toestanden – Leven en overleven in Italië (2014)

Meer Italiaanse Toestanden (2016)

Nog Meer Italiaanse Toestanden (2017)

Het Echte Italië (2022)

Bezoekuur

Het was vlak voor tweeën. Iedereen zat klaar. Mevrouw Knotterus schuifelde achter haar rollator verdwaasd wat heen en weer door de zaal, meneer Taminiau hing voorover in zijn stoel en mompelde niet te verstane woorden, een groep van vier zat aan tafel met speelkaarten in de hand zonder dat iemand van hen scheen te begrijpen welk spel ze speelden.

Daar was de familie al. Verveeld als elke zondag namen ze plaats bij hun vader of moeder en zaten het uur uit. Ze wisselden bijna geen woord. De meegekomen kinderen speelden het hele uur met hun mobiel.

Tringggg. Drie uur! Het bezoekuur was ten einde. Haastig drukten de familieleden een vluchtige kus op een gerimpelde wang, gaven een slappe hand, en weg waren ze.

Een zucht van verlichting trok door de zaal. Mevrouw Knotterus gooide de rollator in een hoek. Meneer Taminiau strekte zijn benen, ging achterover in zijn stoel hangen en stak een sigaartje op. De vier aan de tafel schudden de kaarten en zetten het pokerspel voort waar ze sinds de ochtend al mee bezig waren. Ze speelden om grof geld. Er klonk muziek. Een van de bewoners had een lp met vrolijke liedjes van vroeger opgezet. De voetjes gingen van de vloer. De bar opende en de eerste borrels werden geschonken.

Het was altijd een kwestie van doorbijten, dat taaie bezoekuur. Maar de beloning was groot: het genoeg te weten dat zij die hen hier hadden opgeborgen er iedere week een uur lang een kleine hel beleefden.

Coach

‘Jij zou eens naar een coach moeten gaan.’

‘Een coach? Voor wat?’

‘Jij bent zo negatief over alles, je zou jezelf eens moeten horen. Altijd commentaar op tv- en radio-uitzendingen. Niks is goed. Je lijkt die Van Rossem wel.’

‘O, maar over Maarten weet ik niks slechts te zeggen.’

‘Dat bedoel ik. Je krijgt van mij een introductieles bij een goeie coach. Voor je zestigste verjaardag. Oud hè? Bijna dood.’

‘Dag Johan. Hoe voel je je vandaag?’

‘Net als gisteren.’

‘En dat is?’

‘Hetzelfde als eergisteren.’

‘Oké, ik zie al waarmee we hier te maken hebben.’

‘En dat is?’

‘Een als humor verpakte destructieve grondhouding, vol negatieve energie, verkocht als ‘een nuchtere, realistische kijk op de wereld’, bij ons coaches ook wel bekend als het Van Rossemsyndroom.’

‘Heeft mijn vrouw met u gepraat soms?’

‘Ook achterdocht is een veel voorkomend element bij dit ziektebeeld. Bij onjuiste behandeling kan dit ontaarden in paranoïa.’

‘Zeg, ik ben geen patiënt! Ik ben hier alleen maar omdat mijn vrouw dat wilde. Zelf geloof ik niet in dit soort flauwekul.’

‘Een agressief defensieve attitude, hm, eens kijken. Als u het niet erg vindt, noteer ik vast mijn observaties. Handig bij onze volgende sessie.’

‘Volgende? U denkt toch niet dat ik terugkom?’

‘Van terugkomen is geen sprake inderdaad. U blijft.’

‘Ja, dàg.’ Johan stond op en liep naar de deur.

Hoewel, deur? In de geheel witte, klinische ruimte was geen deur meer te onderscheiden.

‘Zoals u ziet, nemen wij onze voorzorgsmaatregelen. Welkom bij het Van Rossem Herstellingsoord.’

Een eenvoudige wens (1)

Tingeling! rinkelt de deurbel vrolijk. Een vriendelijke mijnheer stapt naar binnen en loopt naar de toonbank.

‘Goedemorgen, meneer, wat kan ik voor u betekenen?’ vraagt de eigenaar van de zaak.

‘Ik wens u een goede dag,’ zegt de klant.

‘Dank u.’

De klant zwijgt. Na een korte, ongemakkelijke stilte kucht de eigenaar even en hij vraagt:

‘Maar waarmee kan ik u van dienst zijn, meneer?’

‘Dat heb ik al gezegd: ik wens u een goede dag.’

De eigenaar recht zijn rug en zegt:

‘U wenst een goedendag? Is dat niet zo’n middeleeuws slagwapen? Dat hebben we niet. Wij verkopen alleen vreedzaam kinderspeelgoed. Geen geweren en messen, ook niet van plastic.’

‘U luistert niet. Ik wens geen goedendag, ik wens u een goede dag.’

‘O.’

‘Precies.’

‘Nou, bedankt dan maar.’

‘Nee, nee, zo gemakkelijk gaat dat niet! Ik laat me niet zomaar wegsturen. Gaat u leveren of niet?’

‘Eh... ik weet niet...’

‘Als ik het niet dacht, het is altijd hetzelfde met die aanbiedingen, het zijn allemaal lokkertjes maar als je eenmaal ter plekke bent is het er niet, o wat een pech, blablabla!’

‘Maar beste meneer, wat wilt u nu dat ik doe?’

‘Zorgen dat u een goede dag heeft!’

‘Dat is alles?’

‘Ja, dat vraag ik u al een kwartier!’

‘Oké, wordt geregeld.’

‘Fijn. Eindelijk. Was dat nou zo moeilijk? Tot ziens.’

De klant draait zich met een ruk om en verlaat de zaak.

Buiten blijft hij even staan en begeeft zich dan resoluut in de richting van de volgende winkel.

Tingeling!

Ambachtelijk bereid

‘Echt Authentiek IJs’ stond er in grote sierletters op de gevel. Daar had ik nou net zin in. Erop af! Aanvallen!

Klingeling! klonk het vrolijke deurbelletje toen ik binnentrad. Er stond niemand achter de toonbank. Het ijs in de bakken in de vitrine was vreemd van kleur, zag ik en de namen op de kaartjes waren erg klein geschreven. Ik boog mij voorover en schrok meteen weer overeind. ‘Tenenkaas’? Jakkie! Nee toch? Had ik dat wel goed gezien? Het was wel vuilgeel van kleur. Nog eens goed kijken, ik had me natuurlijk vergist.

Maar het was wel degelijk waar. En op de kaartjes bij de bakken ernaast las ik ‘Snot’, ‘Spuug’, ‘Oorsmeer’, ‘Bloed’, ‘Poep (versgeperst)’, ‘Ochtendurine’, ‘Sp...’Wát?

Ik had opeens niet meer zo’n trek.

‘En heeft u al een keus kunnen maken?’

Een glasharde stem knalde door de winkel.

Ik schoot overeind en zag een man in een groezelig schort, waaraan hij zijn twee vuile handen afveegde. Hij lachte een verzameling bruingele tanden bloot.

‘Moeilijk kiezen, hè? Alles huisgemaakt. Ambachtelijk bereid. En biologisch. Zonder toegevoegde geur- en smaakstoffen.’

‘Eh...’ Ik bukte weer. In paniek schoten mijn ogen over de naamkaartjes. Tot mijn opluchting zag ik een bak met het opschrift ‘Zilte Tranen’.

Maar uitgerekend die ijssoort was natuurlijk op.

‘Zeg, zie ik daar angstzweet? Die smaak kunnen we goed gebruiken! Als u even mee naar achteren komt?’

Ik rende de winkel uit en kotste in de eerste de beste afvalbak.

‘Zonde!’ riep een stem achter mij.

Moderne Kunst

‘Dat kan mijn kleine zusje van drie ook!’ zeggen de mensen en ze hebben gelijk. De moderne kunst is het speelterrein van charlatans. Wie zoals ik jarenlang heeft geworsteld met penseel en doek om de echte techniek onder de knie te krijgen, kijkt met minachting naar de loze clownerieën van hen die zich tegenwoordig kunstenaar noemen. Maar ik heb bedacht hoe ik iedereen voor gek kan zetten. Ik ben niet bang, niet voor rood, noch voor geel en ook niet voor blauw. Vorige week heb ik mijn eerste wraakactie uitgevoerd.

Mezelf aan het eind van de dag in het museum laten insluiten, bleek verrassend eenvoudig. Ik haalde de verfrollers en de verf tevoorschijn die ik tijdens eerdere bezoeken had verstopt. Om te oefenen had ik het eenvoudigste schilderij (het mag die naam eigenlijk niet hebben) gekozen, waarvoor ik maar twee kleuren nodig had. Het rode vlak verfde ik geel, een werkje van slechts een halfuur. Het gele vlak rolde ik rood. De blauwe middenstreep bleef zoals hij is. Na een uur sloop ik de zaal uit. Het verlaten van een museum van moderne kunst is altijd een stuk aangenamer dan er binnengaan. Thuis nam ik een lekker Grolschje. Het melodietje van ‘Vakmanschap is meesterschap’ huppelde door mijn hoofd.

De volgende dag bezocht ik het museum tijdens openingstijd, als een willekeurige kunstliefhebber. Tot mijn grote tevredenheid zag ik dat men het doek had omgedraaid. De conservator zal zich nog jarenlang afvragen hoe het kan dat iemand het schilderij ongezien op zijn kop heeft kunnen hangen.

Vannacht keer ik terug. Mondriaan is dan mijn doelwit. Lekker vakjes kleuren.

K2

Gelukkig stapte ik deze keer niet zoals gewoonlijk zonder te kijken, routineus mijn krantje lezend, in de lift, want toen de deuren openschoven was er alleen een leegte.

Geen cabine.

Ik schrok me rot. Langzaam schuifelde ik naar de drempel en gluurde heel voorzichtig naar beneden. Net als iedereen ben ik bang om dicht bij de rand van een afgrond te staan. In de diepte zag ik alleen de betonnen keldervloer.

Opeens hoorde ik boven mij het gekreun van iemand die een grote inspanning verricht. Er kwam iemand aan een kabel naar beneden!

‘O, wat een geluk,’ zei de man die als een professionele bergbeklimmer was opgetuigd, met helm en mijnwerkerslamp en al.

‘Kunt u mij een handje geven?’ vroeg hij, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

Net op dat moment begonnen de liftdeuren te trillen en aanstalten te maken om dicht te schuiven. Snel stak ik mijn voet voor de fotocel, waarop de deuren zich met tegenzin terugtrokken.

‘Poeh,’ zei de klimmer toen hij veilig op vaste grond stond. ‘Dank u wel. Ik was al uren op zoek naar een uitgang maar nergens gingen de deuren lang genoeg open.’

‘Maar...’ begon ik de voor de hand liggende vraag.

‘Ja, ik snap wat u wil vragen,’ onderbrak de man mij. ‘Iedereen verklaart me voor gek, maar ik wil nu eenmaal één keer in mijn leven de K2 beklommen hebben.’

‘De K2?’ antwoordde ik. ‘Maar dit is de K2 helemaal niet!’ De man keek me ontzet aan. ‘Dit is de K3! De K2 is de flat verderop.’

Burengerucht

‘Mijn klok maakt helemaal geen lawaai!’ roept de buurman van de eisende partij.

‘Wel degelijk!’ reageert de eiser. ‘Een paar keer per dag geeft dat ding een enorme dreun. We schrikken ons iedere keer rot!’

De Rijdende Rechter trommelt even met zijn vingers op de lessenaar, plukt aan zijn baardje en komt dan tot een besluit: ‘Goed, dan gaan we maar eens op huisbezoek om objectief te kunnen vaststellen wat er aan de hand is.’

In de huiskamer van de buurman staat een monumentale staande klok die de Rijdende Rechter met belangstelling bekijkt.

‘Nou, het lijkt mij dat hier wel een aardige klank in zit,’ zegt hij terwijl hij de eigenaar met een geamuseerd glimlachje aankijkt. De kwestie lijkt verrassend eenvoudig tot een oplossing te zullen komen.

‘Nee, niet meer,’ antwoordt de buurman. Hij opent de deur van de klankkast. Tot verbazing van de rechter en de aanklager is die helemaal leeg.

‘Ik heb de gong er al lang geleden uit gesloopt,’ zegt de buurman. Mijn vrouw ergerde zich eraan. Zij bepaalt liever zelf wanneer er lawaai gemaakt wordt in huis.

De rechter kijkt met opgetrokken wenkbrauwen naar de aanklager. Die staart met een lege blik voor zich uit.

Net op het moment dat de rechter en de eiser onverrichter zake vertrekken, klinkt er een zware gongslag door het huis die de kopjes in het dressoir doet trillen.

‘Henri, het eten is klaar!’ roept een vrouwenstem vanuit de keuken.

‘O, lekker!’ roept de buurman verheugd. ‘Boerenkool met spekjes, mijn favoriet! Wilt u mij excuseren?’

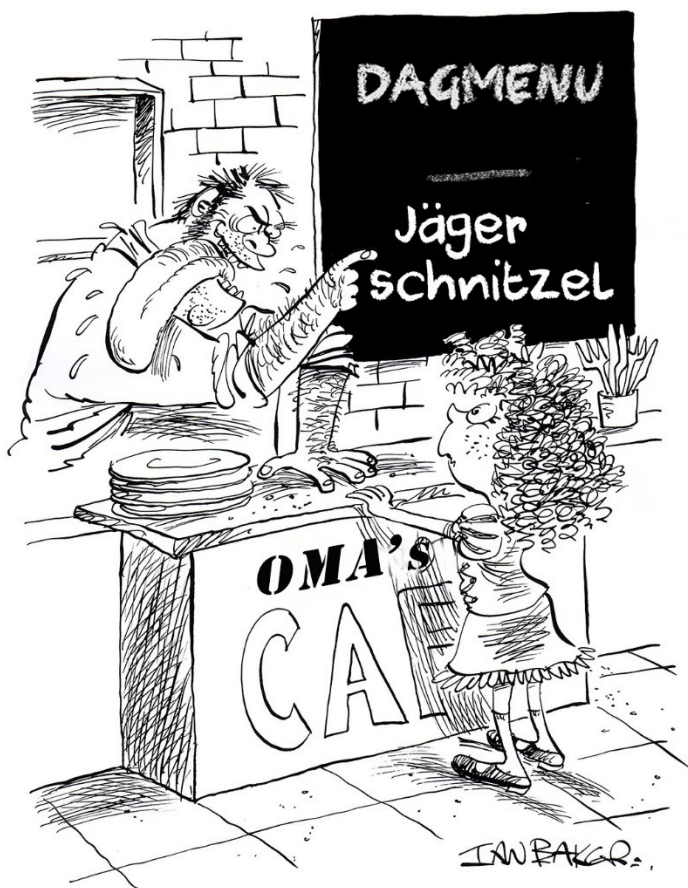
Twingo

‘Ah, schat, ben je daar? Geef me even de sleutel aan alsjeblieft.’

Haar man lag onder de auto van de buurvrouw die kennelijk aan een onderhoudsbeurt toe was. Alleen zijn onderbenen staken onder de Twingo uit. Hun gescheiden en alleenwonende buurvrouw Kitty had zo’n typisch truttig boodschappenautootje (roze!) wat, toegegeven, wel helemaal bij haar kittige persoonlijkheid paste. Sinds ze naast hen woonde, vroeg ze om de haverklap om hulp bij onderhoudsklusjes in haar huis. Dan belde ze aan en vroeg naar Hans, die immers ’zo handig was’ bij reparaties die ‘toch niks voor een vrouw waren’.

De Twingo stond op de mobiele brug die haar man als handyman en bezitter van een oldtimer had aangeschaft. Hij had haar destijds uitgelegd hoe het ding werkte: ‘De hendel moet altijd gezekerd worden want anders kan hij uit zijn stand schieten en dan krijg je de auto boven op je.’ Haar man lag als het ware onder de buurvrouw, besepte ze. Net als gisteravond toen ze bij uitzondering eerder van yoga thuiskwam en had gezien hoe Kitty in haar roze tutu boven op Hans zat te wippen. Zij hadden niets gemerkt en toen Hans later thuiskwam, brabbelde hij zenuwachtig iets over een verstopte afvoer bij Kitty thuis.

Of ze nu even de sleutel aan wilde geven? Jawel hoor. Ze liep naar de hendel, haalde hem van de zekering en liep weg. Terwijl ze de huissleutel in de deur stak, hoorde ze vanuit de garage een harde knal.

Roodkapseltje

‘Wel op tijd thuis zijn, hoor!’ riep haar moeder terwijl ze de deur stevig achter zich dichttrok.

Eindelijk weg! Met ferme pas liep ze door de lange laan. De bomen stonden vol in blad en leken in het spaarzame lantaarnlicht wel grote reuzen die nieuwsgierig toekeken. Waar gaat dat roodharige meisje toch heen? Maar ze was niet bang en stapte opgewekt verder. De zomerbries ritselde iets onverstaanbaars in de bladeren.

Bij Eetcafé Oma scheen warmgeel licht door de kleine ramen. Het was er altijd zo gezellig: de barvrouw wist precies de goede sfeer te creëren. Zou hij er al zijn? Ze duwde de zware deur open en stapte naar binnen. Er was niemand. Vreemd. ‘Hallo,’ riep ze onzeker. Er trad een zwaargebouwde barman tevoorschijn. Hij legde zijn grote behaarde armen op de toog en zei: ‘Dag meisje, wat kan ik voor je inschenken?’

‘Maar...’ zei ze, ‘waar is...?’

‘Oma? Die is even op vakantie,’ antwoordde hij en hij bevochtigde omstandig zijn lippen met een verbazingwekkend grote tong.

‘Kom op, meisje, wat zal het zijn?’

‘Ikke... ik wacht liever even op...’

‘Nou, ik denk niet dat hij komt. Afgebeld. De Jager was de naam toch?’

Ze knikte bedeesd.

‘Maar waarom neem je niet een hapje eten? Je ziet er zo mager uit. Echte mannen houden van een beetje houvast. Kijk hier, het menu van de dag.’

Hij wees op het bord dat naast de bar stond.

Onder de groene tekst ‘Menu van de Dag’ las ze het krijtwitte woord: ‘Jägerschnitzel’.